

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. LXI. An loca à Spirituum infestatione liberentur, & Spiritus
profligentur gladijs, lanceis & simili armorum genere?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

cessant; quia nolunt Dei offensam. Hanc maximè expètant. Cur igitur? quia Dei offensam expetunt, & desiderant. Quærunt omnes modos, & rationes Deum offendendi. Apud blasphemos igitur, atque improbos, & incontinentis linguæ homines, tumultus excitant, locaque infestant; ut ipsos ad blasphemias prouocent & impellant: maluntq; non molesti esse cum Dei offensa; quàm molesti esse sine Dei offensa. quod egregiè suo silentio assequuntur.

CAP. LVII.

An gladijs, lanceis, alijsq; armorum generibus Spiritus profligentur, & loca reddantur ab ipsorum infestatione libera.

Econ quidam nocte præteriens monumentum, cum videret Spiritum, accurrit lancea traicodurus: Quò fugis, inquit, anima bis mortua. Ita Plutarchus in Laconicis. Et Aeneæ adversus Spiritus ferrum tribuit Sibylla apud Virgilium lib. 6. Ipso enim ad inferos descendente

Sub pedibus mugire solum, & iuga cæpta moveri

Sylvarum visq; canes ululare per umbram

Aduent ante Dea. Procul ò procul este profani,

Conclamat vates totoq; abstulit loco.

Tuq; inuade viam, vaginaq; eripe ferrum.

Nunc animis opus est Aeneæ: nunc pectore firmo.

Sic Vlysses

cum stricto gladio sedentem, nec usquam prope ad sacrum cruorem Umbras accedere permittentem, quam Tiresiam audierit, scribit Homerus lib. 11. Odyssæ.

Laconem hunc Vlysses & Aeneam quidam nostris temporibus imitantur: & si gladiis instructi sint atq; lanceis, alioque armorum genere, se tutos esse ab insultibus & impugnationibus Spirituum arbitrantur: hancque Spiritus profligandi rationem censent esse expeditissimam. Et in Virgilium scribit Hortensius hoc modo: *Multi asserunt Dæmones ferri aciem reformidare. & re ipsa compertum est. Et noui quibus hoc ipsum nocturnis horis accidit; sed cum magna aduersæ valetudinis consuetudine. ne, ita Hortensius.*

Vtrum hi se in errore versari intelligant, asserere difficile est: *versari in grauissimis dubium nullum debet esse viro Christiano.* Quamobrem verò? quia impossibile, ut Spiritus, quales quales sint, à gladiis, hastisque quid patiantur, nisi vel prorsus corpore sint, vel saltem corpora sibi habeant naturaliter unita:

Aa 2

Hoc

Hoc porro, sine grauiſſimo errore, ſentit nemo: quales quales ſunt, qui olim id docuerunt. de quibus vide Rodeginum Cælium lib. 1. cap. 29.

4. Proſcripta eſt ex Catholicorum animis ſententia Platonis, qui teſte B. Auguſtino, 8. de Ciuitate cap. 14. 15. 16. docet, Dæmones eſſe genere animalia, animo paſſiua, mente rationalia, corpore aërea, tempore aterna. Non audiuntur Tertullianus libro de Carne Chriſti, & Origenes lib. 2. Periarchon, cap. 2. & 3. & quicumque aut hos, aut Platonem ſecuti ſunt, ſubſtantiamque corpoream Spiritibus tribuunt.

5. Damnaſi ſunt veteres Philoſophi; quorum 1. de Anima à textu 20. ad 35. meminit Ariſtoteles, Democritus & Leucippus: qui animas dixerunt eſſe ignes, ex rotundis atomis conſtantes: Empedocles, qui ex quatuor putauit conſtari elementis: Diogenes, qui aërem dixit: Hippon, qui aquam: Critias, qui ſanguinem.

6. Non corpora ſunt Dæmones; non corpora habent ſibi naturaliter vnita. Non corpora ſunt animæ: non naturaliter ſibi habent aliqua vnita, poſtquam propria ſemel depoſuerunt.

7. Pro Dæmonibus hic militant Sacrae Literæ, quæ Angelos omnes (quocirca & Dæmones) Spiritus compellant. Quid quod Dæmon in Euangelio immundus dicatur Spiritus? Lucæ 11.

8. Conſenſus eſt hic Doctorum, & Patrum Eccleſiæ, præſertim in Oecumenico Concilio Lateranenſi; vbi ſic legimus (habetur Cap: firmiter de ſumma Trinitate) Vnum eſt vniuerſorum principium; Creator omnium inuiſibilem & viſibilem, Spirituale & corporale: qui ſua omnipotenti virtute ſimul ab initio tēporis vtramque; de nihilo condidit creaturam; Spiritualem & corporalem, Angelicam videlicet & mundanam, ac deinde humanam, quaſi communem, ex Spiritu & corpore conſtitutam. Hæc Concilium. Quibus diſtinguit naturam corpoream à Spirituali; docetque Spiritualem, non corpoream, eſſe Angelos; & magis etiam ipſo homine Spirituales.

9. Nec pro hoc argumento deſiderantur rationes. Si corpora vel habent, vel ſunt Angeli; quomodo fieri potuit, vt in vno homine: quemadmodum S. Lucas cap. 11. refert 666. fuerint Dæmones? potuitne vnus homo tot corporum eſſe capax? Rurſus, quomodo breuiſſimo temporis ſpatio, maxima conſiciunt ſpatia? quemadmodum Iob 1. quidam circuiſſe dicitur & perambulafſe totam terram? Et qui cælos mouent Angeli, ſi Spiritus non ſunt, ſed corpora; quibus antris & locis ſe continent? Præterea, qui in cælo creati, poſt peccata de cælo deiecti ſunt; quomodo ſine cæli

ruptu-

ruptura ad inferos penetrarunt? Et qui tanto tempore cælos mo-
uerunt, quomodo non aliquando fatigantur? Hoc de Angelis.

Non minoribus præsiidiis docetur Animas hominum à concreti-
one corporea esse alienissimas Primò, quæ hîc seruiunt Scriptu-
ræ, illæ sunt, quæ animas Spiritus vocant. Quot verò sunt illæ?
Ecclesiastici 12 dicitur: Reuertitur puluis in terram suam, vnde exiuit;
& Spiritus redibit ad Deum, qui dedit illum: Et Matth. 10. Nolite time-
re eos, qui occidunt corpus; animã autem non possunt occidere. Et Lucæ 23.
In manus tuas commendo Spiritum meum. Et Rom. 8. Spiritus Sanctus
reddit testimonium Spiritui nostro: Et Galat. 5. Caro concupiscit aduer-
sus Spiritum.

Nec hic communis Ecclesiæ consensus desideratur. Hoc, vt alia
omittam, probat Concilium Lateranense, 1285. Patrum, sub Inno-
centio III. vbi definitur hominem corpore constare & Spiritu.
Hic quia corpus contra Spiritum distinguitur; hoc ipso probatur ani-
mus esse Spiritus; quia negatur esse corpus.

Si rationes pro hoc argumento quæruntur, plures reddi pos-
sunt. Vna nobis aut altera contenti sumus. Potestné fieri, vt duo sint
in eodem loco corpora? At in eodem cum corpore loco est anima.
Aut igitur corpus non est corpus; aut animus non est corpus. Præ-
terea, si corpus est anima; nullã profectò extra se posita corpora,
qualiacunque etiam illa sint, intelliget, propterea, quòd, vt Phi-
losophi loquuntur, *intus existens prohibeat extraneum*. Cui verò hoc,
vel per somnium in mentem venit?

Quæ cum ita sint: cum nec corpora sint infestantes Spiritus;
nec corpora habeant sibi naturaliter vnita; cur nos gladiis atque
fustibus aduersus ipsos armamus? Non fugit Laconis lanceam spe-
ctrum quod ex monumentis prodibat. Nec vmbrae terrebantur
ferro Vlyssis aut Aene. Non gladios hodie fugiunt, qui nos mo-
lestant Spiritus. Si fugiunt; fugiunt, quia volunt; non quia fuge-
re coguntur. Atque hoc Aeneam eundem aliquando docuit Si-
bylla, vt ob id prius ironicè locuta credatur. Sic enim de hac re
Virgilius sexto A Eneid.

Corripit hîc subita trepidus formidine ferrum
Aeneas, strictam que aciem venientibus offert.
Et ni docta comes, tenues sine corpore vitas
Admoneat volitare caua sub imagine formæ;
Irruat, & frustra ferro diuerberet Vmbas. Fugiunt igitur
aciem ferri Spiritus; non quia coguntur, sed quia volunt.

Voluntatis autem ipsorum aliæ atque aliæ sunt causæ; pro vt

alia atque alia est conditio Spirituum. Propositum est *malis* simulata fuga adducere in errorem. Propositum est *bonis* errorem cauere: & ibi subsidium non postulare, vbi subsidij consequendi nulla spes esse videtur.

CAP. LVIII.

An igne incenso, siue in ipsos proiecto abigantur Spiritus: & loca, quæ infesta reddunt, cogantur deserere.

1. **C**onem ad Spiritus abigendos & proscribendos plurimum valere, quamuis (nisi fallor) nullus sit, qui docuerit; ex duobus tamen quis, vt credat, posset induci. Alterum est, quod igne Spiritus omnes, qui molesti sunt torqueantur. Alterum, quod non rebus tantum aduersis; verum etiam aduersarum rerum signis terreantur, illaque detestentur: vt ob hæc credendum sit, vel fugere Spiritus, quod nostro igne crucientur; vel si non cruciantur, ad eius conspectum non subsistere; quod nostro tanquam signo, infernalis ignis in memoriam veniat.
2. Hæc confirmant, quæ de S. Ambrosio in eius vita scribit S. Paulinus. Miserat ad Ambrosium internecandum Demones Imperatrix Iustina. Sed frustra. Renunciarunt enim Spiritus Nequam, se non solum ad ipsum minimè appropinquare potuisse; verum etiam nec ad fores domus, in qua manebat Episcopus, habuisse accessum; propterea, quod *ignis insuperabilis* omne illud ædificium communiret, vt etiam longe positi vrerentur. Hæc Paulinus, teste Cesare Baronio 4. Annalium tomo.
3. Posset argumentum hoc illudi, si dicatur; vel verum non esse apud inferos ignem, qui Spiritus torquet: vel ipsos illo igne non verè ac propriè torqueri; vel certè extra infernum, igne infernali non torqueri.
4. Veruntamen nullum horum dici debet à veritatis studioso, & communioris Doctorum sententiæ amante. *Verus est ignis*, quo torquentur Spiritus. *Verè illo igne torquentur*. Torquentur illo etiam *extra* communem damnatorum locum existentes, & nobiscum conuersantes.
5. *Verum ignem esse* (vt in Patrum sententiis recensendis molestus non sum) vel illud non leue est argumentum; quod eius frequens, & sub proprio ignis nomine, in scripturis fiat mentio. Marci 9. damnati dicuntur *mitedi in ignem inextinguibilem*. Ioan. 15. Palmeti